

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑ/ ΜΟΥ

(Αύθεντική ειογραφία τῆς Α. Β. Υ. τῆς πριγκηπίσσης Ἀσασίας, χήρας τοῦ ἀλησμόνητου βασιλεῦς Ἀλεξάνδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

ΧΔ'.

—Δὲν θὰ τολμῶσουν. Ἐγὼ πάρεῖ πιεῖα τὴν ἀπόφασί μου. Μ' ἔννοεῖς; Τίποτε δὲν μορεῖ νὰ μ' ἐμποδίσῃ. Ἐνα μόνον θέλω νὰ ξέρω τὴ φορά αὐτῆ. Εἶσαι σύμφωνη μαζί μου; Εἰ-

σαι ἀπολύτως σύμφωνη;

Ἡ Ἀσασία Μάνου δὲν ἔφερε καμμιά ἀντίρρηση αὐτῆ τὴ φορά.

Ἐίχε κουρασθῆ, εἶχε ἀποκάμει ν' ἀντιλέγη στὸν Ἀλέξανδρο. Ἐἴλεπε καὶ ἡ ἴδια ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τῆς ἐχρόνιζε. Καμμιά ἐλπὶς, ἀπὸ ποθενά, νὰ ρθοῦν τὰ πράγματα ὅπως τὰ ἐπιθυμοῦσε. Καὶ τὸ χειρότερο, ὁ κόσμος γύρω φλυαροῦσε ὅτι ἔφθανε εἰς βάρος τῆς. Φλυαροῦσε ἀπὸ κακία, ἀπὸ ἀντίδρασι, ἀπὸ φθόν.

Ἐπρεπε συνεπῶς νὰ δοθῆ ἕνα τέλος, μιὰ λύσις.

Καὶ ἡ Ἀσασία Μάνου εἶπε τὸ ναί.

Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ Ἀλέξανδρος ἔκαμε διάφορες ἐνέργειες καὶ βολοδοσκοπήσεις. Μὰ καὶ τὴ φορά αὐτῆ, ὅπως καὶ σ' ὅλες τὰς προηγούμενες, ἐπίσημοι καὶ ἀνεπίσημοι ἐτήρησαν στάσι ἐπιφυλακτικῆ. Κανένας δὲν εἶχε τὴν τόλμη ἢ τὸ συμφέρον νὰ τοῦ πῆ τὸ ναί. Αὐτὸς ὁ κ. Πρωθυπουργὸς τοῦ συνέστησε ὑπομονή.

Μὰ ἡ λέξις «ὑπομονή» εἶνε ἀγνωστὴ γιὰ τὸν δῆρω τευμένους, στερεῖται σημσίας, τὴν ἀγνοοῦν, δὲν θέλουν οὐτὲ νὰ τὴν ἀκοῦνε, δὲν περιλαμβάνεται στὸ λεξικὸ τοῦ ἔρωτος.

Ἐἶνε μιὰ λέξις ἄβολη, ποῦ ἀντὶ νὰ τοὺς παρηγορήσῃ, τοὺς ἐξεγείρει, τοὺς πνίγει, τοὺς καθιστᾷ πλέον ὀρμητικούς, πλέον ἀνυπόμονους.

Ἐπομένως ὁ δυστυχισμένος, ὁ πτωχός, ὁ ἄρρωστος.

Καὶ οἱ πιὸ ἀπελπισμένοι ἄνθρωποι ἔχουν τὴν ὑπομονὴν γιὰ στήριγμά τους. Ἀκουμποῦν πάνω σ' αὐτῆ καὶ περιμένουν καὶ ἐλπίζουν.

Ἐλπίζουν... Γιατί αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε ἡ ὑπομονή. Μακρὺς κ' ἀτελείωτος δρόμος, στραμένος μὲ ἐλπίδες.

Μὲ τὸν ἔρωτα ὅμως συμβαίνει τὸ ἀντίθετο.

Ὁ ἔρωτας δὲν ὑπομένει.

Ὁ ἔρωτας βιάζεται.

Κι' αὐτῆ ἡ ἐλπίδα δὲν τοῦ χρησιμεύει σὲ τίποτα, ὅταν φτάσει στὸ σημεῖο ποῦ εἶχε φτάσει τὸ ἔρωτικὸ εἰδύλλιο τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἐγράψαμε τὸ προοίμιον αὐτὸ, παρατάξαμε τίς σκέψεις αὐτές, γιὰ νὰ δικαιολογήσουμε τὴν ἀπόφασί ποῦ πῆρε ὁ Ἀλέξανδρος, νὰ τελεσθῆ πλέον τὸ γάμον τοῦ πρακικοπηματικῶς, χωρὶς νὰ περιμένῃ κανένα, χωρὶς νὰ βασιζέται εἰς ὑποσχέσεις.

Ἡ ἀπελπισία τοῦ εἶχε φτάσει πλέον στὸ σημεῖο ἐκεῖνον, ποῦ ὁ ἄνθρωπος δὲν βλέπει τίποτε ἄλλο ἔμπρός του, ποῦ ἀδιαφορεῖ γιὰ ὅλα καὶ βαδίζει κατ' εὐθείαν στὸ σκοπὸ του, ἀπὸ ὅποιον δῆποτε δρόμον μπορεῖ.

Κι' αὐτῆ ἡ Ἀσασία Μάνου, ἡ τόσο συνετῆ, ἡ τόσο ὑπομονετικῆ, ἡ διατηροῦσα τὴν ψυχραιμία τῆς, παρὰ τὴν μεγάλη ἀνάγκη τὴν ὅποια αἰσθανόταν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρο, εἶχε—ὅπως καὶ παραπάνω γράφουμε—ἀποκάμει πλέον, εἶχε ἀπελπισθῆ. Δὲν ἔλεπε ἔμπρός τῆς, παρὰ ὀρισταίη καὶ χάος.

Ἐποσχεῖται μόνον, ὑποσχεῖται, ποῦ ὁ Θεὸς ἤξερε πότε θὰ ἐπραγματοποιουῖτο κ' ἂν ἀκόμα θὰ ἐπραγματοποιουῖτο ποτέ.

Ἐτοῖ ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη κ' ἀπὸ τοὺς δύο, καὶ ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο καὶ ἀπὸ τὴν Ἀσασίαν νὰ τελέσουν τὸ γάμον τους, χωρὶς νὰ βασιθοῦν πειὰ σὲ καμμιά ὑπόσχεσι, χωρὶς νὰ λάθουν ὅπ' ὄφιν τοὺς καμμιά περὶ τοῦ ἀντιθέτου οὐστάσι, θυσιάζοντας στὴν ἀνάγκη τὰ πάντα, χάριν τῆς εὐτυχίας των, τῆς εὐτυχίας ποῦ τόσο ἐπόθησαν κ' ἐπὶ τόσα ἔτη οὐνειρόπλησαν.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐκμισπρεῦθηκε στὴν Ἀσασίαν καὶ στὴ μητέρα τῆς τὸ σχέδιόν του. Θὰ ζητοῦσε ἀδεια γάμου κ' ἂν τοῦ

τὴν ἤρνοῦντο κ' αὐτῆ, ἂν ἡ Μητρόπολις τοῦ ἔφερνε—ὅπως φοβόταν—δυσκολίες, θὰ ζητοῦσε νὰ βρῆ ἕναν παπᾶ, ὁ ὁποῖος θὰ τοὺς στεφάνωνε ἕνα βράδι, χωρὶς πολλὰ φασαρίες καὶ παρῶτες.

—Συμφωνεῖτε μαζί μου, κυρία Μάνου; ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος τὴν μητέρα τῆς ἀγαπημένης του.

—Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ἡ κ. Μάνου, δὲν εἰμ' ἐγὼ ἐκεῖνη ποῦ θὰ φέρω δυσκολίες στὴν εὐτυχία σας. Κάμετε ὅπως νομίζετε, κάμετε ὅπως σὰς φωτίσει ὁ Θεός. Εἴσατε βασιλεῦς, μὰ εἴσατε συγχρόνως καὶ ἄνθρωπος, ἀγαπᾶτε, θέλετε νὰ νομιμοποιήσετε τὴν εὐτυχία σας, ὁ Θεὸς μαζί σας λοιπόν!

—Εὐχαριστῶ! Σὰς εὐχαριστῶ! ἀπάντησε μὲ καταφανῆ συγκίνησι ὁ Ἀλέξανδρος.

Καὶ κατόπιν ἐστράφη στὴν ἀγαπημένην τοῦ Μπίκα.

—Ἀγαπητῆ μου Μπίκα, τῆς εἶπε, δὲν ἔχομε νὰ ποῦμε μιὰν ἀπολύτως τίποτε. Κάθε διαταγμὸς σου ἐξέλειπε πλέον. Ἐτοῖ δὲν εἶνε;

—Ναί, ἀπάντησε ἀδιστακτικῶς ἡ Ἀσασία.

—Δὲν θὰ σὲ κλονίσῃ τίποτε, δὲν θὰ σ' ἀναγκάσῃ τίποτε ἀπολύτως ν' ἀλλάξῃς γνώμη. Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Μάλιστα, Ἀλέξανδρε. Ἐπῆρα πειὰ τὴν ἀπόφασί μου. Ἀμφιβάλλεις γι' αὐτό;

—Ὅχι, ὄχι, καθόλου μάλιστα, ἐτόνισε ὁ Ἀλέξανδρος ἰκανοποιημένος, γιὰτὶ θὰ μπορούσε πειὰ νὰ κανονίσῃ τὸ μεγάλο ζήτημα ποῦ τὸν ἀπασχολοῦσε τόσα χρόνια, τὸ μεγάλο τῆς ζωῆς του δῆμιρο.

Ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἀλέξανδρος ἄρχισε τίς σχετικές μὲ τὸ γάμον τοῦ ἐνέργειες. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸν ἐνδιέφερε ἡ ἔκδοσις τῆς ἀδειας γιὰ τὸ γάμον του. Θὰ τοῦ ἔδιναν τὴν ἀδεια αὐτῆ ἢ θὰ τοῦ ἔφεραν δυσκολίες, τηροῦντες πάντοτε τὰ προσήματα; Ἦταν συνηθισμένους ἀπὸ τέτοιες ἀπογοητεύσεις κ' αὐτῆ τὴν φορά ἐννοοῦσε νὰ τελεῖσθῃ ὀριστικῶς, νὰ μὴ χάσῃ ἀδίκαν τὸν καιρὸ του. Χρειαζόταν κυρίως φρονιμάδα καὶ μυστικότητα. Νὰ μὴ μήτῃ κανεὶς τίποτε, νὰ γινῶν ὅλα μὲ τάξι καὶ ταχύτητα κ' ἔτσι νὰ βρεθοῦν ὅλοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι καὶ οἱ καλοθελητᾶι, κυρίως οἱ τελευταῖοι, πρὸ τελεωμένου γεγονότος.

Ἄλλοιμονο!... Κι' αὐτῆ τῆς φορές ὁ Ἀλέξανδρος ἐλογάριαζε χωρὶς τὸν ξενόδοχον. Ἐπίστευε πῶς δὲν θ' ἄρνοῦσαν ἡ Μητρόπολις νὰ τοῦ βγάλλῃ τὴν ἀδεια τοῦ γάμου του. Μὰ

κ' αὐτὸ συνέθε ὅμως. Καὶ ἡ Μητρόπολις εὐρίσκει ἐν δικαίῳ. Ὁ βασιλεῦς δὲν ἦταν ἕνας ἀπλόος ἰδιώτης. Δὲν μπορούσε νὰ τελέσῃ τὸ γάμον του, χωρὶς τὴν ἀδεια, χωρὶς τὴν ἀπόλυτη ἔγκρισιν τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἐγνωρίζε τὸ τόσο λεπτὸ αὐτὸ ζήτημα. Ἐγνωρίζε ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς τοῦ ἢ τρεῖς ἱερεῖς εἶχαν ἀρνηθῆ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον νὰ τελέσσουν τὸ μυστήριον τοῦ γάμου καὶ νὰ τὸν ἐνώσουν μὲ τὴν διδα Μάνου. Ἐγνωρίζε τέλος ὅτι τόσοσ οἱ γονεῖς τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅσον καὶ ἡ Κυβέρνησις δὲν εἶχαν δώσει ἀκόμη τὴν ἀδειάν των διὰ τὸν γάμον αὐτόν.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ λόγοι ἀνάγκασαν φυσικὰ καὶ τὴν Μητρόπολιν νὰ εἶνε ἐπιφυλακτικῆ. Κι' ἔτσι, ὁ Ἀλέξανδρος ἀτελήφθη ὀριστικῶς πλέον, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζῃ τίποτε ἀπὸ κανένα.

Αὐτὸ τὸν ἐπειαιμάτωσε περισσότερο καὶ ἔπῆρε τέλος, τὴν ἀπόφασιν νὰ τελεσθῆ τοῦς γάμον του, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἀδεια κανενός. Τοῦ ἄρκοῦσεν ἡ εὐχὴ ἑνὸς ἱερέως, ἐνὸς ὁποιοῦδῆποτε λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου.

Ποῦ θὰ βρισκόταν ὅμως ὁ ἱερεὺς, ὁ ὁποῖος θὰ ἐτελοῦσε τὸ μυστήριον, ἀδιαφοροῦντας γιὰ τίς συνέπειες τῆς πράξεώς του;

Καὶ ὅταν πλέον τὸ ζήτημα.

Κανένας δὲν ἐδέχετο ν' ἀναλάβῃ μιὰ τέτοια εὐθύνη.

Οἱ ἔμπιστοι φίλοι τοῦ Ἀλεξάνδρου, βλέποντας τὸν τόσο λυπημένον, ἀνέλαβαν τότε νὰ τὸν διευκολοῦν, νὰ τὸν βγάλουν

Ὁ Θεὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, πριγκηπὴ Χριστόφορος

ἀπό τὴ δύσκολη θέσι στὴν ὁποία βρισκόταν. Ἄν καὶ ἐνήργησαν ὅμως εὐλικρινῶς καὶ δραστηρίως, δὲν κατώρθωσαν τίποτε ἀπολύτως.

Τὰς ἐνεργείας αὐτὰς τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν ἐμπιστῶν φίλων του ἔγνωρίζε ἡ Κυβέρνησις, ἡ ὁποία ἐξασκοῦσε ἐπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ περιβάλλοντός του σχετικὴν ἐπιθέλειν. Βέβαια δέ, ἀπο τὰς πληροφορίας πού εἶχε, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος δὲν θὰ κατόρθωνε τίποτε, χωρὶς τὴν ἐγκρίσιν τῆς, χωρὶς τὴν ἐπέμβασιν τῆς, δὲν ἀνησυχῶσε καθέλου καὶ ἀφῆνε τὰ πράγματα νὰ τραπήζον τὸ δρόμο τους.

Ἡ περίοδος αὐτὴ ὑπῆρξε γιὰ τὸν Ἀλέξανδρο ἢ πλεόν θλιβερά τῆς ὀλιγοστοῦ βασιλείας του καὶ τῆς ζωῆς του ὁλοκλήρου. Ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἐπικραίνοτο.

Ἦταν διαρκῶς σκυθρωπὸς καὶ λυπημένος.

Οὐτὲ τῆς Ἀσπασίας ἢ τρυφερότης, οὐτὲ τῶν φίλων του τὰ παρηγορητικὰ λόγια μποροῦσαν νὰ τὸν ἀνακουφίσουν.

Ἦρθε μάλιστα στιγμή, πού ἀποφάσισε, ὀριστικῶς πλέον, νὰ παραιτηθῆ τοῦ θρόνου.

Τὴν ἀποφασί του αὐτὴ θέλησε νὰ τὴν ἀνακοινώσῃ ἀμέσως στὸν κ. Πρωθυπουργό. Δὲν ἐτέχετο καμμιά ἀναβολή, καμμιά ἄλλη λύσι.

Ὁ πόθος του ἦταν νὰ μωφευθῆ τὴν ἀγαπημένη του.

Δὲν ζήτοῦσε τίποτε ἄλλο πέραν αὐτοῦ.

Τὴν ἀπόφασί του αὐτῆ, τὴν ὁποίαν τοῦ ὑπηγόρευσε ἡ ἀπελπισία του, τὴν ἀνεκοίνωσε εἰς ἓνα τῶν πλεόν στενῶν καὶ ἐμπιστῶν φίλων του.

Ἐκεῖνος κατεπλάγη καὶ θέλησε νὰ προλάβῃ τὴν «συμφορά» αὐτῆ, ὅπως τὴν ἐφαρμακτοῦσε.

— Συμφορά τὸ λέτε αὐτό! τοῦ εἶπε ἐξαλλός ὁ Ἀλέξανδρος.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε μὲ θάρρος ὁ φίλος του. Περὶ συμφορᾶς πρόκειται. Περὶ συμφορᾶς τῆς δυναστείας σας.

— Ὅτε ἔχετε τὴ γνώμη...

— Ἐγὼ τὴ γνώμη, Μεγαλειότατε, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιμείνετε στὴν ἀπόφασί σας αὐτῆ. Ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς πῶ ὅτι πρέπει νὰ σκεφθῆτε πιὸ ψύχραμα, πρὶν προῦρθε καὶ στὸ παραμικρὸ διάδημα ἢ πραξικόπημα.

— Ὁ Ἀλέξανδρος ἀναστῆναί με πόνο. — Δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσι! εἶπε. Σκέφθηκα πολὺ ὧς τώρα. Δὲν κάνω τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ σκέπτομαι, νὰ σκέπτομαι. Καὶ καταλήγω πάντα στὸ ἴδιο συμπέρασμα, στὴν ἴδια ἀπόφασιν. Ὅτι ἓνας δρόμος μόνον ὁδηγεῖ πρὸς τὴν εὐτυχίαν πού ζητῶ, πού ὀνειρεύομαι, πού ἐπιδιώκω: Ἡ παραιτήσις μου ἀπὸ τοῦ θρόνου.

— Καὶ τὸν πατέρα σας, Μεγαλειότατε; Τὸν λησιμονάτε;

— Ὅχι, δὲν τὸν λησιμονῶ. Δὲν εἶναι ἐλησιμονῆσα οὐτε στιγμή, ἀφ' ὅτου ἐφυγῶ. Ἀλλὰ, τί θέλετε νὰ κάμω;

— Νὰ μὴ ἐπιμείνετε στὴν ἀπόφασιν πού ἐλάβατε, Μεγαλειότατε. Αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ τελειωτικὸ χτύπημα κατὰ τῆς δυναστείας. Ἄν ὁ πατέρας σας ἦταν ἐδῶ αὐτὴ τὴ στιγμή, τὰ ἴδια θὰ σᾶς ἐλεγε.

— Ναι, τὸ ξέρω... τὸ ξέρω... Ὅλα τὰ καταλαβαίνω... Ἐχεις δίκην ἀσφαλῶς... Ἀλλὰ δὲν ἀντέχω πλέον... Ἐθυσίαια τὰ πάντα γιὰ νὰ μείνω ἐδῶ καὶ νὰ φυλάξω τὸ θρόνον τοῦ πατέρα μου... Ὑπέστην καὶ ὑφίσταμαι τὰ πάντα... Μὰ εἶμαι κι' ἐγὼ ἀνθρώπος... Ἀγαπῶ... Θέλω νὰ εὐτυχίσω καὶ νὰ κάμω εὐτυχιομένη μαζύ μου καὶ τὴ γυναῖκα πού ἀγαπῶ καὶ ἡ ὁποία με λατρεῖει...

— Καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ, Μεγαλειότατε.

— Πῶς θὰ γίνῃ;

— Ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα του—ὅταν ἔρθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ θὰ ἔρθῃ ἀσφαλῶς.

— Ὁ, σᾶς παρακαλῶ, σᾶς ἰκετεύω, μὴ μοῦ μιλάτε καὶ σεῖς ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ἐθαρέθηκα, σᾶς βεβαίω, ν' ἀκούω ὑποσχέσεις. Ἐθαρέθηκα νὰ περιμένω. Ἐπειτα πού ξέρετε; Ἰσως ἡ λύσις αὐτὴ, νὰ εἶνε ἡ καλύτερη γιὰ ὅλους.

— Ὅχι, Μεγαλειότατε. Ἡ λύσις αὐτὴ εἶνε καλὴ μόνον γιὰ τοὺς ἐχθρούς σας.

— Ἔστω λοιπόν. Ἄς γίνῃ τὸ θέλημά τους. Ἄς γίνῃ ἡ ἐπιθυμία τους...

— Ἐπιμένετε, Μεγαλειότατε;

— Ἀπολύτως.

— Κι' ἂν βρισκόταν ἱερεὺς, ὁ ὁποῖος νὰ εὐλογήσῃ τὸ γάμο σας;

Ὁ Ἀλέξανδρος κούνησε μὲ δισταγμὸ τὸ κεφάλι του καὶ χαμογέλασε μὲ πίκρα.

— Περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς πρόκειται, εἶπε. Κατάντησα ἀποδιοπομπαιὸς τράγος! Κανεὶς δὲν δεχεται νὰ με ἐνώσῃ με τὴν κό-

ρη πού ἀγαπῶ.

— Τὸ γνωρίζω, Μεγαλειότατε. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σᾶς πρῶτο: Ἄν τὸ ζήτημα αὐτὸ ἐκανονίζετο ἔξαφνα;

— Πῶς;

— Κατὰ τρόπο ἀπολύτως.

— Δὲν σᾶς ἐνοῶ. Ὑπάρχει λοιπὸν μιά τόσο ἀπλὴ λύσις, τὴν ὁποία δὲν σκεφθῆκα ἐγώ;

— Τὴν σκεφθῆκατε, Μεγαλειότατε, καὶ πολὺ μάλιστα.

— Τὸ σκεφθῆκα καὶ ἐρένησα, ἀλλὰ δὲν ἔκαμα τίποτε. Ἐχασα περὶ κάθε ἐλπίδα. Δὲν εὐρίσκεται ἓνας ἀγαθὸς λευίτης, ὁ ὁποῖος νὰ δεχθῆ νὰ τελῆσῃ τὸ γάμο μου;

— Κι' ἂν εὐρεθῆ;

— Ποῦ; Στὴ γῆ τοῦ Πυρός;

— Ὅχι, Μεγαλειότατε. Ἐδῶ, στὴν πρωτεύουσα.

Τὰ μάτια τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀστράφαιαν, γεμάτα ἐλπίδα.

— Γνωρίζετε σεῖς, ῥῆτρες, ἓνα τέτοιο πρόσωπο καὶ δὲν μοῦ τὸ λέγατε τόσον καιρὸ;

— Ὅχι ἀκριβῶς, Μεγαλειότατε. Ἀλλὰ ἐλπίζω, καὶ τὸ ἐπιζῶ σοβαρῶς, ὅτι θὰ βρῶ τὸ πρόσωπο πού μᾶς χρειάζεται.

— Μάταιες ἐλπίδες, φρούδες ἐλπίδες, γιὰ νὰ περᾶν ὁ καιρὸς.

Ὅχι, ὄχι. Θὰ κάμω ἐκεῖνο πού ἀποφάσισα.

— Ἰκετεύω τὴ Μεγαλειότητά σας, νὰ κάμῃ διδ-τριῶν ἡμερῶν ὑπομονή. Ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφασέως τῆς γιὰ διδ-τρεις ἡμέρας.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐβίσταξεν.

Ἐἶχε χάσει τὴν πίστι του τὸν τελευταῖο καιρὸ.

Ἡ καρδιά του εἶχε ξεχειλίσει ἀπὸ ἀπελπισία.

Ὁ συνομιλητῆς του τὸν ἐκύταξε μ' ἀγωνία, περιμένοντας τὴν ἀπάντησιν του.

Πέρασαν ἔτσι ἀρκετὰ λεπτὰ σιωπῆς.

Ὁ Ἀλέξανδρος σκεφτόταν.

Ἦταν ἀναποφάσιτος.

Καὶ θ' ἀπαντοῦσε ἀσφαλῶς ἀρνητικῶς, ἂν δὲν ἔμπαινε μέσα αὐτῆ τῆ στιγμή ἡ δις Μα-νου.

Ἡ ἀπόρρητη αὐτῆ ἐμφάνισις τῆς συνεκίνησε τὸν Ἀλέξανδρο.

Ποθοῦσε τόσο νὰ ἐνωθῆ μαζύ της, χωρὶς νὰ φάσῃ στὰ ἄκρα, χωρὶς ν' ἀναγκασθῆ νὰ προῦθῃ σὲ πραξικόπημα ὥστε γυρίζοντας πρὸς τὸ φίλο του, τοῦ εἶπε:

— Ἔστω. Συμφωνῶ μαζύ σας. Δέχομαι τὸν ὄρο σας.

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειότατε, γιὰ τὴν τιμὴ πού μοῦ κάνετε, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Θὰ προσπαθῶ νὰ φανῶ ἀξιῶν αὐτῆς καὶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

— Ὁ θεὸς νὰ σᾶς βοηθήσῃ.

Ὅλιγα λεπτὰ κατόπιν, ὁ Ἀλέξανδρος ἔμεινε μόνος με τὴν Ἀσπασίαν. Καὶ χωρὶς νὰ διαστῆ καθόλου, τῆς ἐξήγησε τί συνέβαινε καὶ πῶς ἀπόφασιν, ἀπόφασιν ὀριστικῆ, εἶχε λάβει.

Ἡ Ἀσπασία δὲν ἔφερε τὴν ἐλαχίστην ἀντίρρηση. Ὅπως γράφαμε καὶ προηγουμένως, στὴν ἀπελπισίαν πού εἶχε φτάσει, ἀδι-αφοροῦσε γιὰ τὰ μένα γάρνι τοῦ σκοποῦ.

Ἄλλωστε δὲν μποροῦσε νὰ βλεπῆ περὶ τὸν Ἀλέξανδρο νὰ στενοχωρεῖται καὶ νὰ μαραινέται, ἔξ αἰτίας τῆς ἱστορίας αὐτῆς.

— Εὐχομαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, εἶπε στὸν Ἀλέξανδρο, νὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ καὶ θὰ τελειώσῃ, εἶμαι βέβαιη. Ἀρκετὰ θαλασσινοῦσαμε, ἀρκετὰ φαρμακία ἔπιαμε. Ἐἶνε καιρὸς, νομίζω, νὰ γαροῦθῃ τὴν εὐτυχίαν μας.

Τὰ λόγια τῆς ἐμψυχώσανε τὸν Ἀλέξανδρο.

Τὴν ἔβαλε νὰ κἀσῃ πλάι του κι' ἄρχισαν νὰ σχεδιάζον ἀβῶα καὶ με ἀρέλεια, σὰν μικρὰ παιδιὰ τὰ τοῦ γάμου τους.

— Θὰ παντρευτοῦμε ἐν βραδύκι κρυφά, μουσικῶς, χωρὶς σού-ουρο, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος, λαμπτοντας ἀπὸ εὐτυχίαν, στὴ σκέψιν αὐτῆ. Συμφωνεῖς, Μπικια μου;

— Μὰ ναί...

— Ἀπολύτως... Αὐτὸ δᾶ ἔλειψε νὰ καλέσουμε καὶ τὴ μουσικὴ τῆς Φουράς...

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐγέλασε.

— Ὁ γάμος θὰ γίνῃ σὲ κανένα ἐρημικὸ ἐκκλησάκι, εἶπε κα-τόπιν.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶνε φρόνιμο αὐτό, ἀντέτεινε ἡ Ἀσπασία. Καὶ στὰ πιὸ ἐρημικὰ μέρη, ὑπάρχουν περιεργοὶ. Μάτια πού βλέ-πουν, αὐτιά πού ἀκούουν. Ὅχι... Ὅχι...

— Τότε, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος, θ' ἀφήσουμε κατὰ μέρος καὶ τὸ ἐκκλησάκι καὶ τὴν ποίρσι του καὶ νὰ τελέσουμε τὸ γάμο μας στὸ σπιτί σου ἢ σὲ κανένα ἄλλο, πολὺ φιλικὸ μας σπιτί. Συμ-φωνεῖς;

— Καὶ βέβαια. Αὐτὸ εἶνε σωστὸ καὶ φρόνιμο.

(Ἄκολουθεῖ)

Ὁ θεὸς τοῦ πρίγκηψ Ἀνδρέας